

Ο Κύριος μας καλεί να συμπορευθούμε μ' Αυτόν.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Θα έλεγε κανείς ότι όλο εκείνο το οποίο χρειάζεται να νιώσουμε τώρα στην αρχή-αρχή της Μ. Εβδομάδος, να το έχουμε υπόψιν και να βοηθηθούμε να κάνουμε ό,τι πρέπει, όλο αυτό το βρίσκουμε στο πρώτο τροπάριο των αίνων του όρθρου της Μ. Δευτέρας. Ο υμνογράφος έχει υπόψιν του τα σχετικά λόγια του Κυρίου, που είπε στους μαθητάς του, όταν για τελευταία φορά ανέβαινε από την Ιεριχώ στην Ιερουσαλήμ. Αλλά και όλα αυτά ο υμνογράφος τα βρίσκει ως βιώματα μέσα στην Εκκλησία και είναι κοινωνός και ο ίδιος αυτών των βιωμάτων.

Λέει το τροπάριο αυτό: «Ερχόμενος ο Κύριος προς το εκούσιον πάθος, τοις αποστόλοις έλεγεν εν τη οδώ· ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και παραδοθήσεται ο Υιός του ανθρώπου, καθώς γέγραπται περί αυτού». Αναφέρεται λοιπόν στο γεγονός αυτό της αναβάσεως του Κυρίου απ' την Ιεριχώ στα Ιεροσόλυμα για τελευταία φορά, καθώς έρχεται προς το εκούσιον Πάθος, και λέει τα λόγια του Κυρίου: «Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και παραδοθήσεται ο Υιός του ανθρώπου, καθώς γέγραπται περί αυτού».

Ο υμνογράφος στη συνέχεια μας προτρέπει: «Δεύτε ουν και εμείς κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθώμεν αυτώ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι' αυτόν ταις του βίου ηδοναίς, ίνα και συζησωμεν αυτώ και ακούσωμεν βοώντος αυτού».

Δεν μας προτρέπει ο υμνογράφος να προσέλθουμε και να δούμε εκ του μακρόθεν τα Πάθη του Κυρίου, εκ του μακρόθεν να δούμε τον πάσχοντα Κύριο. Δεν μας προτρέπει απλώς να βρεθούμε στους ναούς και να ψάλουμε όλους αυτούς τους ύμνους, αν θέλετε, να τους ευχαριστηθούμε, να μας εμπνεύσουν και να μας χαροποιήσουν. Δεν σταματά εκεί ο υμνογράφος, αλλά προχωρεί και λέει ότι και εμείς «κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθώμεν και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι' αυτόν ταις του βίου ηδοναίς, ίνα και συζησωμεν αυτώ».

Χρειάζεται με την καρδιά μας να προσέχουμε μία-μία τις λέξεις, μία-μία τις φράσεις, ένα-ένα τα νοήματα. Τα νοήματα που περιέχονται στις λέξεις, που περιέχονται στις φράσεις, στα τροπάρια, στην όλη ακολουθία, που περιέχονται στο όλο γεγονός, που είναι παρών ο Κύριος. Ο Κύριος που μας αγάπησε, ο Κύριος που έκανε συγκατάβαση, ο Κύριος που όχι απλώς μας είπε κάποια καλά πράγματα· όχι απλώς μας είπε: Αυτά είναι η αλήθεια, όποιος την κάνει· όποιος δεν τη κάνει ας έχει τις συνέπειες, αλλά ο Κύριος μπαίνει στον δρόμο που έχουμε να περάσουμε και μας καλεί να συμπορευθούμε.

Δεν στέκεται απ' έξω ο Κύριος, δεν είναι εκ του μακρόθεν ο Κύριος και ούτε θέλει να βλέπουμε εμείς απ' έξω και εκ του μακρόθεν. Αλλά μπαίνει ο Κύριος μέσα στον δρόμο αυτόν τον οποίο ο κάθε άνθρωπος πρέπει να ακολουθήσει, στον δρόμο αυτόν τον οποίο πρέπει να περάσει ο άνθρωπος, ο αμαρτωλός άνθρωπος. Γιατί όλα γίνονται για την αμαρτία, όλα γίνονται για να πεθάνει η αμαρτία.

Μπαίνει ο Κύριος στον δρόμο αυτόν ο οποίος είναι δικός μας δρόμος και μας καλεί όχι μόνο με την έννοια να ενθαρρυνθούμε κι εμείς να βαδίσουμε αυτόν τον δρόμο, αλλά μας καλεί να συμπορευθούμε μ' Αυτόν, να συμπάσχουμε μ' Αυτόν.

«Δεύτε ουν και ημείς κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθώμεν αυτώ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι' αυτόν ταις του βίου ηδοναίς, ίνα και συζησωμεν αυτώ και ακούσωμεν βοώντος αυτού· ουκέτι εις την επίγειον Ιερουσαλήμ δια το παθείν, αλλά αναβαίνω προς τον

Πατέρα μου και Πατέρα υμών και Θεόν μου και Θεόν υμών· και συνανυψώ υμάς εις την άνω Ιερουσαλήμ, εν τη βασιλεία των Ουρανών».

Από το ένα μέρος είναι τα επίγεια, είναι τα ανθρώπινα, επίγειος Ιερουσαλήμ· όλα αυτά που κάνουν οι άνθρωποι στον Κύριο κι όλα αυτά που κάνουν οι άνθρωποι στους ανθρώπους και στους ανθρώπους του Χριστού. Όμως ο Κύριος δεν εμποδίζεται και φτάνει εκεί που θέλει να φτάσει και επίσης οδηγεί ως εκεί και όλους εκείνους οι οποίοι θα τον ακολουθήσουν, θα συσταυρωθούν με τον Κύριο, και επομένως θα ζήσουν μαζί του και θα συναναστηθούν. Όλους αυτούς θα τους ανυψώσει, όπως λέει, «εις την άνω Ιερουσαλήμ, εις την βασιλείαν των Ουρανών».

Προς τα εκεί πρέπει να είναι στραμμένη η ψυχή μας. Αυτό να ποθούμε, αυτό να θέλουμε, τον Κύριό μας – γιατί μπορεί να κάνει κανείς αυτό το λάθος, να ζητάει τον Κύριο απλώς για να βολευτεί. Όχι! Ζητούμε τον Κύριο, καταφεύγουμε στον Κύριο, συμπάσχουμε μαζί του, συνανιστάμεθα με τον Κύριο, ώστε ν' ανυψωθούμε στην άνω Ιερουσαλήμ, την βασιλεία των Ουρανών από τούδε, απ' αυτήν ακόμη τη ζωή. Δεν είναι ότι μας υπόσχεται την ουράνιο, την άνω Ιερουσαλήμ ο Κύριος, την βασιλεία των Ουρανών· μας κάνει να την γευθούμε από δω. Ο θάνατός του όντως θανάτωσε τον θάνατο και αναστήθηκε και κατήργησε τον θάνατο.

Και θανατώνει την αμαρτία μέσα στον καθένα και ανιστά τον καθένα και είναι όντως αναστημένος κανείς και όντως γεύεται αυτή την ζωή της άνω Ιερουσαλήμ, γεύεται κανείς την ζωή της βασιλείας των Ουρανών και αισθάνεται ότι είναι πολίτης αυτής της Βασιλείας.

Εύχομαι, ταπεινά, ο Θεός να κάνει μέσα στην ψυχή μας αυτό το οποίο γνωρίζει Εκείνος και θέλει και μπορεί, ώστε να γίνει αυτό το θαύμα μέσα μας.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου “Σταυροαναστάσιμα”, Β' έκδοση, Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2003, σελ. 62 (αποσπάσματα).